

Veľkonočná nedeľa 2012

Text: Marek 16, 1-

Vážené veľkonočné zhromaždenie, milí bratia a sestry!

Keď sa ako farár rozprávam s ľuďmi, občas sa dostaneme aj k téme viery. Jedna z veľmi častých námietok voči kresťanstvu, ktorú počúvam je tá, že je to až príliš krásne, aby to bola pravda.

Mnohí ľudia majú pocit, že zvest' o víťazstve života nad smrťou nie je nič iné, ako útek pred realitou, útecha, ktorá ľuďom pomáha prekonať ťažké prekážky k životu.

Naša doba sa vyznačuje jednou zvláštnou črtou. Keď má určitý príbeh, hoci aj skutočný, dobrý koniec – tzv. **happyend**, ľudia ho vnímajú ako príbeh veľmi podozrivý a zidealizovaný. Dokonca aj filmový kritici dnes tvrdia, že happyend vo filme je znakom podradného umenia. Kvalitné filmy, filmy pre náročného diváka sa musia skončiť tragicky. Nanajvýš končia s otvoreným a neistým záverom, pretože vraj život sa málokedy končí happyendom.

Šťastné konce sa hodia nanajvýš do rozprávok – a tie sú pre deti.

Z toho dôvodu je nám ľuďom bližší Veľký piatok. Zdá sa bližší nášmu životu, ktorý z času na čas postihujú katastrofy, zrady i smrť. Nie je problémom pre tento svet prijať krutú smrť Ježiša Krista. Tá predsa zodpovedá nášmu krutému a pochmúrnemu svetu.

Narazíme však na problém, keď čítame evanjelium ďalej. Evanjelium nám totiž v Ježišovom príbehu zaznamenáva prekvapujúci neočakávaný zvrät.

Podme si ho opäť prečítať: **Marek 16, 1-8**

Ten zvrät je taký neočakávaný, že zaskočil aj tých, ktorí s Ježišom dennodenne boli a mnohokrát z Jeho úst počuli predpovedať Jeho utrpenie, smrť a dokonca aj vzkriesenie.

Vstal, niet Ho tu... hovoria Boží poslovia. Dokážeme si predstaviť, ako tým ženám bolo, keď tieto slová počuli? Aké museli byť zmätené? Išli k hrobu s tým, že tam nájdu mŕtve telo, ktorému preukážu posmrtnú službu. Najväčší problém, ktorý riešia je praktický – ako odvalia od hrobu kameň. Ale namiesto toho musia riešiť úplne inú situáciu.

Povieme si: prečo sú také prekvapené? Ved' Pán Ježiš to učeníkom opakovane hovoril. **Syn človek bude trpieť, ale tretieho dňa vstane z mŕtvych.** Hovoril to v 8., 9. a ešte raz v 10. kapitole.

Ak čítate evanjelium Marka, určite vám neunikne, že jeho literárny štýl je veľmi úsporný a strohý. Rozpráva krátko a vecne. Ak teda evanjelista Marek cituje Ježiša ako niečo tri krát opakuje, potom to znamená, že Ježiš to hovoril stále dookola. **Zomriem, ale tretí deň vstanem z mŕtvych.**

Teda, dosť zarážajúcim faktom je, že vzkriesenie nikto nečaká – iba nepriatelia, ktorý s Ježišom nemali žiaden citový a osobný vzťah.

Ak by som ja písal tento príbeh ako vymyslený román, myslím si, že by som do deja zaradil aspoň jedného učeníka, ktorý by si na Ježišove výroky spomenul. A ostatným by povedal: *Počúvajte, dnes je tretí deň, možno by sme sa mali ísť pozrieť na Ježišov hrob. Nič za to nedáme.*

Faktom je, že po hrôzach Veľkého piatku vzkriesenie nikto nečakal. Nenapadli ich to. Musí im to anjel pripomenúť.

Bratia a sestry, ako veľmi sa tento príbeh podobá tým našim.

Do života zasiahne problém a my vidíme len ten kameň. Často nečakáme žiaden pozitívny zvrät a už vôbec nie happyend. **Uprostred problémov zvykneme zabudnúť na sľuby /tak ako učeníci/, ktoré nám Boh v jeho slove dáva.** Ešteže má Pán Boh k dispozícii vždy nejakého anjela, ktorý nemá v tej chvíli nič na práci. A tak ho pošle k nám a to dôležité nám pripomenie.

A aký odkaz dáva anjel pre učeníkov? Nehovorí: *Povedzte tým zbabelcom a neveriacim slabochom, aby prišli do Galilie. Možno sa s nimi budem chcieť stretnúť.* To by sme možno povedali my. Ale Ježiš ich neodsudzuje za ich zlyhania a neveru. Hovorí: **idem do Galilei a budem tam na vás čakať, chcem vás späť...**

Vzkriesenie bolo pre učeníkov rovnako nepredstaviteľné ako je pre nás dnes, ale Ježiš ani nás neodsudzuje za pochybnosti, On nás volá, aby sme za ním prišli. Čaká na nás, chce sa s nami stretnúť – aj dnes.

Príbeh evanjelia prináša strhujúci príbeh a napokon zvrat, ktorým je vzkriesenie. Boh nám tento príbeh nedal preto, aby bol pre nás **skvelým čitateľským zážitkom**, alebo **únikom z reality života**. Boh nám ho dáva, aby zmenil náš život.

Evanjeliový príbeh nie je sentimentálny únik z tvrdej reality života. Berie zlo, stratu a bolesť veľmi vážne. **Ale ten happyend je taký mocný, že tí, ktorí neskôr zažili stratu, a hlboký zármutok, môžu tomuto zármutku statočne čeliť.**

Tou najťažšou stránkou smrti, nemoci a utrpenia je to, že si myslíme, že tento rozbitý svet je jediný, ktorý budeme mať. Ak je neveriaci človek o niečo ukrátený, často prepadne panike. **Pokiaľ však vieme, že toto nie je jediný svet, jediné telo, jediný život, ktorý budeme mať, nie je až takou tragédiou, ak som o niečo ukrátený. Boh mi to nahradí.**

Toto poznanie prebudilo v tých „zbabelcoch“, ktorí sa pri Ježišovej smrti rozutekali odvahu takého rozmeru, že boli ochotní čeliť tým najhorším veciam nepriateľa. Vzkriesenie znamená, že môžeme s nádejou vyzerat' deň, keď sa naše trápenia pominú a premenia sa na slávu.

Keď sa Ježiš stretáva s učeníkmi/ Lukáš 24/, ukazuje im ruky a nohy – svoje jazvy. Keď tie jazvy videli naposledy, mysleli si, že ich nadeje a plány sú v troskách. Pred Ježišovou smrťou mali pocit, že vedú prezidentskú kampaň a On bude víťaz. Ale keď videli, ako mu do rúk a nôh vbíjajú hrubé klince, boli presvedčení, že tie rany sú katastrofou a porážkou, že aj im tieto rany zničili život.

Myslím si, že je veľmi dôležité to, že Ježiš ukazuje svoje rany, a že evanjelisti ich spomínajú.

Prečo? Jednak, keď vidia Ježiša s Jeho ranami, pripomína im to, čo pre nich urobil. A za druhé, o ktorých si mysleli, že im zničili život, im v skutočnosti život zachránili. Vždy, keď si spomenú na tieto jazvy v Ježišových rukách, pomôže im to niesť vlastné rany a dokonca i vlastné ukrižovanie.

Milí bratia a sestry, udalosťou vzkriesenia nám Boh pripomína, že to najhoršie, čo nás v živote stretlo len umocní a znásobí našu radosť a večné potešenie. Kedykoľvek budeme čeliť bolesti, temným chvíľam a zármutku, môžeme to robiť s odvahou viery a v nádeji, že Boh to premení na víťazstvo. V Ježišovom vzkriesení sa totiž porážka mení na víťazstvo, slabosť v silu, smrť na život a smútok na radosť. Kiež sa to deje aj v našom živote.

Amen!

David Bázlik – zborový farár